

Oplysninger, fordi de vil have Betydning for Bedømmelsen af hele dette Forhold. Det er en af de ældste Kirker her i Landet, en stor og anselig Kirke, som ligger paa en høj Bakke ca. en halv Mil udenfor Lemvig og ses vidt ud over Egnen. Det er en af de gamle Herredskirker, og af denne Grund er det rimeligvis, den har denne anselige Størrelse. Alle de Beskrivelser, man har af Kirken, fremhæver netop dette, at den har en særegen Plads mellem Kirkerne i Vestjylland, og Nationalmuseet har da ogsaa udtalt sig i samme Retning. Jeg vilde finde det meget sørgeligt, om man virkelig skulde lade denne gamle, monumentale Bygning forfalde, og jeg henstiller, at den højtærede Kirkeminister kommer dette Sogn til Hjælp, for at det kan bevare sin gamle Kirke. Der er forskellige Ting, som maa bringes i Stand, og saa vidt jeg kan se af Overslaget, vil det komme til at dreje sig om 33 000 Kr., der skal ofres, for at man kan faa Istandsættelsen gjort forsvarligt, dels faa Taarnet sikret og dels faa nyt Tag; Blytaget, som man kunde ønske at faa lagt paa, vil fordyre det noget. Jeg tror, at det vilde være en Sorg for hele Egnen, hvis det ikke lykkes at formaa den højtærede Minister og Bevillingsmyndighederne til at sætte dette gamle Kirkehus i Stand.

Jeg vil derefter gerne sige et Par Ord om Tjenestemændene. Det har jo ikke blot stor Betydning for det finansielle, hvorledes deres Forhold ordnes, saaledes som det ogsaa er fremhævet fra anden Side, men selvfølgelig har det ogsaa Betydning for Tjenestemændene at blive klar over, hvorledes man tænker sig deres Forhold ordnet. Men der er ogsaa en anden Grund, hvorfor jeg drager dette Spørgsmaal frem. Jeg udtalte i dette høje Ting i 1918 overfor den daværende Finansminister, som angreb mig paa en Forespørgsel, jeg havde stillet til Finansministeren, at jeg skal være den sidste til at ønske, at Tjenestemændene skal være Kastebold mellem de forskellige politiske Partier, og jeg føjede den Gang til: Jeg vil tværtimod, at de skal leve under saadanne Vilkaar, at de kan holde Hovedet frit oppe og tage Stilling efter deres Overbevisning.

Denne Udtalelse vil jeg gerne fastholde, og jeg tror, at det er nødvendigt, at man minder om den nu under de nuværende Forhold. Jeg tror, at den danske Tjenestemandstand har uhyre stor Betydning for hele det danske Samfund, at den danner Skelettet i det danske Samfund, fordi det er ved Tjenestemændenes Arbejde de forskellige Statsvirksomheder

holdes i Gang. Det er derfor af den allerstørste Betydning, at det er selvstændige Personligheder, der staar i disse Stillinger, og derfor vil jeg meget nødtigt have, at det ene eller det andet politiske Parti skal forsøge at lægge Pres paa deres personlige Overbevisning; det være sig i politisk eller i anden Henseende. Nu maa vi jo ikke længere synge om „de Danskes Vej til Ros og Magt“. Det er sagt her fra dette Sted, at der er ingen, der rigtig ved, hvad vor Nationalsang er. Jeg tror ikke, det vilde bekomme en dansk Sanglærer godt, hvis Sanglæreren, naar Sanginspektøren kommer i Skolen og beder, om han ikke maa høre Nationalsangen, saa indvender: De maa undskylde, Hr. Inspektør, vi ved ikke, hvad der er Nationalsangen i Danmark. Jeg tror, siger jeg, ikke, at det vilde bekomme vedkommende Lærer godt. Altsaa i alle Danmarks Skoler er man ikke i Tvivl om, hvilken Sang der er Danmarks Nationalsang.

Der har været en Lyst til at tale om, hvad der en af de sidste Dage er sket paa det kongelige Teater, og hvad der staar i Forbindelse dermed. Det skal jeg ganske afholde mig fra, men jeg skal sige, at for Tjenestemændene, og navnlig vor Skoles Mænd og Kvinder, vil det være en uhyre Ulykke, hvis det bliver saaledes, at Vejen til Ros og Magt gaar gennem det politiske Liv, det være sig nu det ene eller det andet Parti. Dér bør de politiske Hensyn holdes udenfor, og det bør ikke komme dertil, at det skal være en Anbefaling for en Mand, at han har ofret meget af sin Tid udenfor den Virksomhed, han særlig er knyttet til; thi det vil i Virkeligheden betyde en Forringelse af Standen og let føre til, at de Mænd og Kvinder, der kommer til at indtage fremskudte Pladser i Optragelsens Tjeneste, har erhvervet disse Pladser, ikke ved den Indsats, de har gjort i selve Optragelsesarbejdet, men ved Deltagelse i en Virksomhed, som ligger fuldstændig udenfor dette Omraade.

Derfor er det en frygtelig Fare, naar Tendensen gaar i den Retning, at det skal være gennem politisk Virksomhed, man skal arbejde sig frem til Ros og Magt indenfor de forskellige Institutioner. Det er hverken Samfundet eller Tjenestemandstanden tjent med, og vi bør advare Regeringen og enhver som helst imod, at forsøge paa at lede Udviklingen ind i det Spor.

Den højtærede Undervisningsminister har sagt, at man kunde vente forskellige Lovforslag paa Skolelivets Omraade. Den store Skolekommission, som den kaldes,